

[Poul Møller.]

sluttede folketingets arbejde, og som står at læse i tidenden sp. 6242 m. fl. — af hensyn til tidspunktet skal jeg ikke læse det op. Men udenrigsministeren vil se, at den opposition, der er imod hans politik i almindelighed, kommer ikke fra den officielle opposition her i salen; den kommer fra hans gamle fæller, og den kommer fra nogle af hans partifæller. Det er en ærlig sag at have forskellige opfattelser af den store udenrigspolitik, men imellem det parti, jeg repræsenterer, og den højtærede udenrigsminister er der ikke — for tiden i hvert fald — nogen afgørende skillelinjer vedrørende landets udenrigspolitik, og jeg betragter det som en lykke for landet, at så mange kan enes om den udenrigspolitiske retningslinje.

Kai Moltke: Jeg har først lige en bemærkning til hr. Poul Møller. Det er fuldstændig rigtigt; vi deltager alle sammen i en regeringsdelegation, men når man udtager folk fra partierne, er det vel med det formål, at de skal repræsentere de synspunkter inden for regeringsdelegationen, som deres partier har. Det bliver i alle tilfælde realiteten: hvor man optræder på regeringens vegne, er man regeringens repræsentant; når vi sidder ved FN-møder om morgenen, er vi regeringens rådgivere i den forstand, at vi ikke giver udtryk for noget abstrakt ved netop det, som vi mener, og det er i reglen vort partis synspunkter. Jeg tror, at sådan kan man sammenfatte de to funktioner, som partirepræsentanterne har i FN-delegationen.

Jeg takker udenrigsministeren for svarene, og jeg vil først og fremmest udtrykke min særlige glæde over det tilsagn, der blev givet om, at man ved fremtidige udenrigspolitiske debatter kunne undgå disse sammenrodede retter, som har taget alt for megen tid og gjort de udenrigspolitiske debatter alt for forvirrede, fordi man samtidig skal beskæftige sig med Vietnams historie, med Vietnams regime og med atomvåbenets teknik og så blande det med smørdritler og handelstraktater. Det er ikke nogen god ordning; lad os få et koncentrat om et enkelt problemkompleks, så man kommer til bunds i det, i stedet for disse sammenrodede retter.

Derudover er der et par andre ting, jeg gerne vil takke udenrigsministeren for — jeg tror, det er første gang — og jeg ønsker at understrege her i tinget, at det er mig en særlig glæde at høre, at der kan blive tale om, at Danmark eventuelt sammen med de andre nordiske lande inden for rammerne af det europæiske sikkerhedssystem kan give afkald på at få atomvåben på sit territorium. Det betragter jeg som et stort fremskridt, men jeg vil blot komme med én tilføjelse; somme tider opstår jo de forskellige sikkerhedssystemer som en mosaik, man behøver altså ikke at have udfyldt hele den øvrige ramme, før Danmark kommer med sit bidrag, og jeg forventer at høre fra udenrigsministerens side, at det skal forstås i den forstand, at på et tidspunkt, hvor man finder øjeblikket egnet, og det kan medføre positive fordele for forhandlingsklimaet omkring sikkerheden, er man villig til at komme med sådan et bidrag. I så fald betragter jeg det som et fremskridt.

Vedrørende spørgsmålet om spredningen af atomvåben: hvorfor lægger jeg så stor vægt på det? Fordi vi inden for den østlige lejr har haft en konflikt i spørgsmålet om atomvåbenets spredning. Det er jo ingen hemmelighed, at det første rigtige tordenvejr brød løs mellem Sovjet og Kina, da Kina som ligeberettiget partner forlangte at blive udrustet med atomvåben og få andel i de sovjetiske atomhemmeligheder. Fra sovjetisk side var man stærk nok til at sige nej, selv om det medførte konflikter og ubehageligheder. Hvis der inden for vestblokkens rammer melder sig visse kineserstemninger, som siger: vi vil frem til ligeberettigelse, hvor det drejer sig om atomvåbenet, og hvis disse stemmer rejses i særlig grad fra Tyskland, må man også inden for den vestlige lejr forberede udbedringen af stemningen mellem øst og vest ved at sige nej til sådanne atomkinesere, som ønsker inden for vestblokken at sikre sig medindflydelse og rettigheder på det område, for man kan ikke både være tilhænger af, at vi alle sammen skal have atomvåben, og sige, at vi er imod våbenets spredning, det er kun de andre, der ikke må få dem. Det er uholdbart.

Og så til den tekniske oplysning. Hvorfor omtalte jeg ikke senere artikler efter den i New York Times den 21. november? Nu